

Un. O punto 2 do artigo 3 queda redactado da seguinte forma:

«2. Todos os produtos da pesca, marisqueo e da acuicultura incluídos no ámbito de aplicación deste Real decreto deberán levar no envase ou embalaxe correspondente, e en lugar ben visible en caracteres lexibles e indelebles, as seguintes especificacións:

- a) Denominación comercial e científica da especie.
- b) Método de produción:
 - 1.º Pesca extractiva ou pescado.
 - 2.º Pescado en augas doces.
 - 3.º Criado ou acuicultura ou marisqueo.

c) Zona de captura ou de cría, conforme o establecido no anexo deste real decreto.

No caso de especies pesqueiras que, polo seu tamaño ou outras razóns físicas, se comercialicen en envases ou embalaxes especiais, no documento que acompaña a especie durante a súa comercialización han de reflectirse as mesmas especificacións referidas e este punto.»

Dous. O punto 8 do artigo 3 queda redactado do seguinte xeito:

«8. No caso de que as especificacións establecidas nos puntos 1 e 2 figuren nunha etiqueta, esta ha de ter as dimensións adecuadas con caracteres lexibles e indelebles.

No caso de que o produto envasado se destine á venda directa ao consumidor, toda a información obrigatoria deberá facilitarse a través da etiquetaxe.

Para os efectos de poder coñecer a trazabilidade dun produto, as informacións exixidas no relativo á denominación comercial e científica, ao método de produción e á zona de captura deberán estar dispoñibles en cada fase de comercialización do produto; a dita información poderá facilitarse mediante a etiquetaxe no envase ou na embalaxe do produto ou por calquera outro documento comercial adxunto á mercadoría incluída a factura.»

Tres. O punto 9 do artigo 3 queda redactado da seguinte forma:

«9. As comunidades autónomas con lingua cooficial distinta da lingua oficial do Estado poderán establecer que as especificacións establecidas nos puntos 1, 2 e 3 figuren na lingua oficial do Estado ou en texto bilingüe.»

Disposición derradeira primeira. Título competencial.

Este real decreto dítase ao abeiro do establecido no artigo 149.1.13.^a da Constitución española, que atribúe ao Estado a competencia exclusiva en materia de bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica.

Disposición derradeira segunda. Entrada en vigor.

Este real decreto entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 16 de xullo de 2004.

JUAN CARLOS R.

A vicepresidenta primeira do Goberno
e ministra da Presidencia,

MARÍA TERESA FERNÁNDEZ DE LA VEGA SANZ

MINISTERIO DE ECONOMÍA E FACENDA

13413 *RESOLUCIÓN 2/2004, do 16 de xullo, da Dirección Xeral de Tributos, relativa á responsabilidade dos contratistas ou subcontratistas regulada no artigo 43 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.* («BOE» 173, do 19-7-2004.)

I

A Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria (BOE do 18 de decembro), introduce determinadas novidades na regulación da responsabilidade no ámbito tributario, creando un suposto, regulado no seu artigo 43, número 1, letra f), referido á que eventualmente se lles poderá exixir «ás persoas ou entidades que contraten ou subcontraten a execución de obras ou a prestación de servizos correspondentes á súa actividade económica principal, polas obrigas tributarias relativas a tributos que se deban repercutir ou cantidades que se deban reter a traballadores, profesionais ou outros empresarios, na parte que corresponda ás obras ou servizos obxecto da contratación ou subcontratación».

O novo do artigo de referencia, unido ao feito da súa entrada en vigor o 1 de xullo de 2004, fai necesaria a interpretación de determinados aspectos daquel para posibilitar a súa adecuada aplicación, garantindo, dun lado, a satisfacción do interese público e, doutro, a seguridade xurídica dos contribuíntes, á par que o normal desenvolvemento da actividade económica nos sectores especialmente afectados polo precepto.

Pola súa parte, o número 3 da disposición transitoria primeira da Lei 58/2003 establece que o dito suposto de responsabilidade non será de aplicación ás obras ou prestacións de servizos contratadas ou subcontratadas e cuxa execución ou prestación se iniciase con anterioridade á entrada en vigor do citado texto legal.

En relación co anterior, formuláronse a este centro directivo diversas cuestións, que suscitaron controversia en distintos ámbitos e sectores económicos, que resulta conveniente resolver, para o cal esta dirección xeral considerou oportuno ditar esta resolución.

As ditas cuestións son, basicamente, de dúas ordes:

De carácter substantivo, relativo ao concepto de actividade económica principal.

De carácter procedemental, referente á emisión do certificado específico que se regula na norma, e que afecta a falta de emisión do certificado en prazo por parte da Administración tributaria e ao particular tratamento que se lles debe dar ás persoas ou entidades que inicien unha actividade económica, respecto das cales cómpre determinar o que se debe entender por «encontrarse ao día das súas obrigas tributarias» en relación co citado certificado.

II

Como antecedentes na lexislación española na materia obxecto desta resolución pódense citar tanto o texto refundido da Lei do Estatuto dos traballadores, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1995, do 24 de marzo, como o texto refundido da Lei xeral da Seguridade Social, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1994, do 20 de xullo.

No primeiro deles, o artigo 42 sinala:

«42. Subcontratación de obras ou servizos.

1. Os empresarios que contraten ou subcontraten con outros a realización de obras ou servizos correspondentes á propia actividade daqueles deberán comprobar que os ditos contratistas están ao día no pagamento das cotas da Seguridade Social (...).

2. (...) Non haberá responsabilidade polos actos do contratista (...) cando o propietario da obra ou industria non contrate a súa realización por razón dunha actividade empresarial.

(...).»

Pola súa parte, o texto refundido da Lei xeral da Seguridade Social establece no seu artigo 127 o seguinte:

«127. Supostos especiais de responsabilidade no que atinxe ás prestacións.

1. Sen prexuízo do disposto no artigo 42 do Estatuto dos traballadores, para as contratas e subcontratas de obras e servizos correspondentes á propia actividade do empresario contratante, cando un empresario fose declarado responsable, en todo ou en parte, do pagamento dunha prestación, a teor do previsto no artigo anterior, se a correspondente obra ou industria estivese contratada, o propietario desta responderá das obrigas do empresario se este fose declarado insolvente (...).»

Tamén se debe citar como antecedente xurídico na materia a doutrina sentada polos tribunais en aplicación dos preceptos citados e, en particular, sobre o concepto de «propia actividade» utilizado nestes.

En concreto, o Tribunal Supremo (Sala do Social) tivo ocasión de se pronunciar ao respecto, entre outras, nas sentenzas do 18 de xaneiro de 1995 e do 24 de novembro de 1998, afirmándose na primeira delas (fundamento de dereito segundo) que «se se exige que as obras e servizos que se contratan ou subcontratan deben corresponder á propia actividade empresarial do comitente, é porque o lexislador está pensando nunha limitación razoable que exclúa unha interpretación favorable a calquera clase de actividade empresarial. En consecuencia, como tamén reconeceu a doutrina mencionada, a solución á problemática apuntada só pode vir dada polo exame coidadoso e específico de cada suposto concreto».

Na segunda sentenza citada máis arriba, no seu fundamento de dereito segundo, contense a seguinte precisión en relación co concepto de propia actividade: «Caben en principio dúas interpretacións do dito concepto: a) a que entende que propia actividade é a actividade indispensable, de maneira que integrarán o concepto, ademais das que constitúen o ciclo de produción da empresa, todas aquelas que resultan necesarias para a organización do traballo; e b) a que unicamente integra no concepto as actividades inherentes, de modo que só as tarefas que corresponden ao ciclo produtivo da empresa principal se entenderán "propia actividade" dela. No primeiro caso, inclúense como propias as tarefas complementarias. No segundo, estes labores non "nucleares" quedan excluídos do concepto e, en consecuencia da regulación do artigo 42 do Estatuto dos traballadores».

Ao abeiro dos antecedentes normativos citados e en consideración ao sentado pola xurisprudencia exposta, é ineludible concluír que o concepto «actividade económica principal» a que se refire o artigo 43, número 1, letra f), da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, debe ser analizado de maneira singular en cada suposto en que eventualmente sexa de aplicación o citado precepto, debéndose utilizar na súa definición os conceptos de actividade propia e indispensable, sen que se poida excluír a priori, con carácter xeral, que dentro do dito concepto de «actividade económica principal»

se incorporen as de carácter complementario ás que integran o ciclo produtivo.

Por último, cómpre indicar que, na determinación dos presupostos de feito que deben concorrer para que o dito precepto sexa aplicable, deberase ter en conta, como complemento do anterior na busca da concreción en cada caso do alcance do concepto «actividade económica principal» a que se fixo referencia, o concepto de obxecto social, como definidor, a priori, da dita actividade.

En relación co concepto de obxecto social cómpre lembrar que, como ten declarado a Dirección Xeral dos Rexistros e do Notariado, a transcendencia do obxecto social xustifica a exigencia legal dunha precisa determinación do ámbito de actividade en que se debe desenvolver a actuación do novo ente (Resolución da DXRN do 25 de xullo de 1992), debéndose ter en conta que a determinación no obxecto social do xénero inclúe todas as especies e, salvo para a súa expresa exclusión, non é necesaria a súa enumeración (Resolución da DXRN do 11 de outubro de 1993), podéndose concluír que aínda que a sociedade non pode realizar legalmente actividades que non aparezan enumeradas no seu obxecto social, si pode levar a cabo, de forma ocasional, actos illados non incluídos naquel (Resolución da DXRN do 16 de outubro de 1964). Neste sentido, é doutrina consolidada que a dedicación de parte do patrimonio dunha sociedade a unha actividade distinta da delimitada no seu obxecto pode ser cualificada como acto complementario ou auxiliar e non necesariamente como extralimitación deste, en atención ás circunstancias que concorran no caso, estimándose que hai que analizar o caso concreto para apreciar se existe ou non extralimitación do obxecto social (Resolución da DXRN do 22 de xullo de 1991).

III

O artigo 43, número 1, letra f), da Lei xeral tributaria sinala que a responsabilidade que regula «non será exixible cando o contratista ou subcontratista lle achegase ao pagador un certificado específico de encontrarse ao día das súas obrigas tributarias emitido para estes efectos pola Administración tributaria durante os 12 meses anteriores ao pagamento de cada factura correspondente á contratación ou subcontratación».

Engade o precepto que a dita emisión, ou a súa denegación, se producirá no prazo de tres días desde a súa solicitude polo contratista ou subcontratista, debendo facilitar as copias do certificado que lle sexan proporcionadas. A dita solicitude, por outra parte, poderase realizar con ocasión da presentación da declaración do imposto sobre a renda das persoas físicas ou do imposto sobre sociedades a que estea obrigado, suposto en que a emisión ou denegación se producirá consonte o procedemento e nos prazos que se determinen regulamentariamente.

Ao ter entrado en vigor o precepto, e sendo necesario un desenvolvemento regulamentario para o suposto de solicitude con ocasión da presentación das declaracións sinaladas máis arriba, é aconsellable establecer un mecanismo polo cal se protexan a seguridade xurídica e a continuidade no tráfico mercantil, en interese do solicitante e dos destinatarios finais do dito certificado naqueles supostos en que a Administración non poida realizar a dita emisión no prazo legalmente establecido de tres días.

En tal sentido, o solicitante poderá entender provisionalmente emitido o citado certificado a partir do día seguinte ao de finalización do prazo establecido pola norma, para o cal terá dereito a obter da Administración tributaria unha comunicación acreditativa de tal circuns-

tancia, que se deberá expedir de forma inmediata. A falta de emisión do certificado acreditada polo dito documento terá eficacia fronte ao pagador (comitente) e determinará a exoneración de responsabilidade para o mencionado pagador, que figure na solicitude de certificado efectuada polo contratista ou subcontratista, que alcanzará o importe dos pagamentos que se realicen durante o período de doce meses contados desde a referida solicitude.

IV

En relación coas persoas ou entidades que inicien unha actividade económica, respecto das cales non existe unha posibilidade efectiva de comprobación por parte da Administración tributaria do seu estado de cumprimento no que se refire á obriga principal definida na Lei xeral tributaria, a emisión do certificado específico fundamentarase na comprobación do cumprimento das obrigas tributarias formais inherentes á súa creación e constitución.

Madrid, 16 de xullo de 2004.—O director xeral, José Manuel de Bunes Ibarra.

MINISTERIO DA PRESIDENCIA

13414 *REAL DECRETO 1597/2004, do 2 de xullo, polo que se modifica o Real decreto 1882/1994, do 16 de setembro, polo que se establecen as condicións de sanidade animal aplicables á posta no mercado de animais e produtos da acuicultura. («BOE» 173, do 19-7-2004.)*

O Real decreto 1882/1994, do 16 de setembro, polo que se establecen as condicións de sanidade animal aplicables á posta no mercado de animais e produtos da acuicultura, incorpora ao noso ordenamento a Directiva 91/67/CEE do Consello, do 28 de xaneiro de 1991, que establece os requisitos sanitarios aplicables ao comercio de animais e produtos da acuicultura, modificada pola Directiva 93/54/CEE do Consello, do 24 de xuño de 1993. A Decisión 93/22/CEE da Comisión, do 11 de decembro de 1993, que define os modelos de documentos de transporte que establece o artigo 14 da Directiva 91/67/CEE, foi incorporada no anexo F do Real decreto 1882/1994, do 16 de setembro.

A Decisión 2003/390/CE da Comisión, do 23 de maio de 2003, pola que se establecen condicións específicas para a posta no mercado de especies de animais de acuicultura consideradas inmunes a certas enfermidades, así como os seus produtos, derroga a Decisión 93/22/CEE. Iso fai preciso modificar, en tal sentido, o anexo F e darlle nova redacción ao artigo 15 do Real decreto 1882/1994, do 16 de setembro, para a necesaria seguridade xurídica, e sen prexuízo da plena aplicación e efecto directo da mencionada decisión.

Na elaboración deste real decreto foron consultadas as comunidades autónomas e os sectores afectados.

Polo tanto, cómpre ditar este real decreto de acordo co artigo 149.1.16.^a da Constitución, que lle atribúe ao Estado a competencia exclusiva en materia de bases e coordinación xeral da sanidade, e tendo en conta a habilitación contida nos números 1 e 2 do artigo 40 da Lei 14/1986, do 25 de abril, xeral de sanidade.

Na súa virtude, por proposta das ministras de Agricultura, Pesca e Alimentación e de Sanidade e Consumo, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 2 de xullo de 2004,

DISPONGO:

Artigo único. Modificación do Real decreto 1882/1994, do 16 de setembro, polo que se establecen as condicións de sanidade animal aplicables á posta no mercado de animais e produtos da acuicultura.

O Real decreto 1882/1994, do 16 de setembro, polo que se establecen as condicións de sanidade animal aplicables á posta no mercado de animais e produtos da acuicultura, modifícase nos seguintes termos:

Un. Os números 1, 2 e 3 do artigo 15 quedan redactados da seguinte forma:

«1. Sen prexuízo dos requisitos relativos ás enfermidades contempladas na lista III da columna 1 do anexo A, fixados conforme o procedemento establecido nos artigos 13 e 14, para a posta no mercado de peixes de cría vivos non pertencentes ás especies sensibles que figuran na lista II da columna 2 do anexo A, estarán sometidos aos requisitos adicionais seguintes:

a) Se están destinados a seren introducidos nunha zona autorizada, deberán ir acompañados, conforme o disposto no artigo 12, dun documento de transporte que se axuste ao modelo establecido no capítulo 1 do anexo F, atendendo ás notas explicativas do capítulo 2 do citado anexo, en que se certifique que proceden dunha zona co mesmo estatuto sanitario, dunha explotación autorizada situada nunha zona non autorizada, ou de calquera explotación situada nunha zona non autorizada, sempre que non conteña peixes pertencentes ás especies sensibles recollidas na lista II da columna 2 do anexo A e non estea unida a un curso de auga, nin a augas litorais ou de esteiro.

Non obstante, poderase solicitar, consonte o procedemento comunitario establecido, unha excepción do parágrafo precedente, en particular con vistas a prohibir a introdución nunha zona autorizada dos peixes a que se refire este punto, orixinais dunha explotación autorizada situada nunha zona non autorizada, ou de calquera explotación situada nunha zona non autorizada, sempre que non conteña peixes pertencentes ás especies sensibles recollidas na lista II da columna 2 do anexo A e que non estea unida a cursos de auga nin a augas litorais ou de esteiro.

b) Se están destinados a seren introducidos nunha explotación que, aínda que se encontre situada nunha zona non autorizada, cumpa as condicións mencionadas no anexo C, deberán ir acompañados, conforme o disposto no artigo 12, dun documento de transporte que se axuste ao modelo establecido no capítulo 1 do anexo F, atendendo ás notas explicativas do capítulo 2 do citado anexo, en que se certifique que proceden dunha zona autorizada, dunha explotación autorizada situada nunha zona non autorizada, ou de calquera explotación situada nunha zona non autorizada, sempre que non conteña peixes pertencentes ás especies sensibles recollidas na lista II da columna 2 do anexo